

בחיק המישפחה הלוחמת

מישרד-האוצר לא יורד לאחרונה מכותרות העיתונים. הפירסומים בעיתונות מטעם המערך, ותעמולת-הבחירות של שאר המפלגות (בעיקר תמ"י).

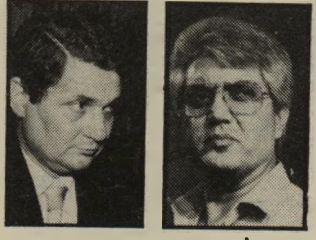
היכן אין היות מופיע לחלוטין? בתעמולת-הבחירות של הליכוד, המסתפקת כרגע בשלל מצטלמים ומצטלמות למיניהם, המכריזים בגאווה "אני מצביע בעד המהפכה הלאומית" אין מסבירים מדוע הוא (או היא) מצביעים: הסיבה, כנראה, כליכך טריוויאלית, לדעת מסדר ההסברה של הליכוד, עד שאין צורך לפרט אותה.

בשנת עבר התכנסו פורומים שונים במצודת זאב (שרי הליכוד התכנסו כמרי יום ו' ב-09:00) והביעו את "אישיות רצונם" מקר ההסברה של הליכוד. שני הנושאים המוזנחים ביותר מבחינה זאת הם מישרד-האוצר ופרייקט שיקום השכונות.

מדוע לא כתובים על הפרייקט? מאשים יוסי ברנץ, דובר חרות, את העיתונות (אלא את מי?) בשיחה עם סגן-השר, משה קצב.

אחד הדברים התמוהים הוא שאפילו הישגים הספרים שהושגו בתקופתו של יגאל כהן-אורגד באוצר (כגון ירידת הגרעון המיסחרי של ישראל ב-25%) ירדו למחצת, יחד עם יוסי שריד. אחרת, איך אין משתמשים בהם כתשובה לפירסומי המערך על "התוכנית הסודית" באוצר מודאגים מאוד מהמצב, אך מקווים שההחלטות, שהתקבלו בשיבוש עבר במצודת-זאב, ייושמו עתה. במצודת זאב, לעומת זאת, טוענים שזו פשלה של רובות מישרד-האוצר, וחלק מחוסר-התייחסות הכללי. בינתיים עוד לא התחלנו בהסברה, אומרים לי במטה-ההסברה של הליכוד, חודש לפני שעת-האפס, עוד לא תפסנו כיוון!

לא תפסנו כיוון? ואולי אישים מסוימים בחרות דווקא, תפסו כיוון, ועוד איך? משהיה ממושכת בחיק המישפחה הלוחמת מסתבר שמכת הפירסומים וההרלפות מבית (פקידים באוצר) ומהחוץ (אישים

ברנץ, יוסי

כמו בימים הטובים (כליכוד) אינה מקרית כלל וכלל. כמה אישים בכירים בליכוד לא יתאבלו אם יקח הליכוד חופשה מהשילטון לארבע שנים (לא ליותר) ויחזור בסיומן עם צוות-הנהגה שונה. יורם ארידור, שרה-אוצר לשעבר; אינו משלים עם התואר המכובד הנ"ל. כבניינייה-אומה, ביריית-הפתיחה הרעשנית של הליכוד של מסעי-הבחירות — הוזמנו "שרי הליכוד" לעלות לבמה. מי הקדים לעלות בין הראשונים, אם לא יורם ארידור?

ארידור שהצליח לשקם את תדמיתו וכוחו תוך כמה חודשים במפלגתו, בוודאי יכול לחולל נפלאות תוך ארבע שנים. פקידים באוצר מרווחים לי שמעורבותו מאחרי הקלעים ניכרת כבר היום. הכוונה היא לנסיגותיו לטרפד את מאמצי ירושן, או, כפי שהוא היה מעדיף לכנות זאת — "ממלא מקומו".

דויד לוי מעדיף שלא להיזכר בערב שבו זכה אריק שרון ב-42%

תמיכה במרכז-החרות. באותו ערב הוספר לוי, מאו — צבר כוח וידידים חדשים-ישנים כגון יורם ארידור. הבחירות לו-ארידור עוברת ככה: לוי יתגבר, איכשהו" על ירידת מילגתו מהשילטון ויעבוד על סיבויי לרוץ בראש מפלגתו בבחירות הבאות.

איך עושים זאת? את יצחק שמיר, שהוא עדיין ראש-המשלה למי שאינו זוכר, אין טעם לתקוף, מכיוון שתדמיתו בציבור כמילא אינה מגובשת או מגודרת. לכן תוקפים את אנשי שלומו של שמיר, ומה יותר קל מאשר את השר המופקר על ה"איך-אוצר"? בכך מחזק "האיש החוק" את תדמיתו כמגן הרפוקים והחלשים.

לפני זמן קצר צוטט באחד העיתונים קטע מנאומו של דויד לוי, שבו הוא תוקף בחריפות את כהן-אורגד. עוזרו הצעיר של לוי התפאר באוזניו: "איימתי על העורך בריבה אם לא תפרסם התגלית!" והוסיף: "לא צוטטו החלקים החשובים מנאומו של דויד" — חשובים או לא, הם עדיין חלקים. כאסטרטגיה זו משתלב נפלא יורם ארידור, המגלה פעילות שוטפת בענייני-האוצר, כריברי פקיד בכיר באוצר.

בקיצור: הבחירות ארידור-לוי חזרה לימיה הטובים. אם נזכור את קיומו של יצחק מודעי, שנשט אותנו לכמה ימים לטובת קולומביה, ו-המועמדות הטיבועית" לכהונת שר-האוצר, אם יצליח הליכוד לשמור על כסאותיו, ואם הליכוד לא יתפרק אחרי הבחירות, ונוסיף את דבריו של פקיד באוצר שאמר לי "מדוע שלא נדבר? כולם מדברים במצודת-זאב, בממשלה..." — נבין שליגאל כהן אורגד אין שום סיבה שבועלים להיות מוטרת מגד יעקובי? מי שיש לו חברי-מפלגה כאלה, אינו זקוק ליריבים במפלגה הנגדית.

דואר-דפנה לרשותכם

דואר-ישראל עובד, כידוע, לאט. לכן מצאו כמה שרים נכבדים דרכים להתגבר על כך חודש לפני הבחירות: הם פשוט נעזרים בשירותיה האדיבים של העיתונות.

ביום הראשון כתב שרה-העבודה והרווחה-ההוקליטה, אהרון איון מיכתב לשר-האוצר, יגאל כהן-אורגד, ובו דרש ממנו לקיים דיון בוועדת-השרים לענייני כלכלה על המשק המישפחת-החקלאית. במיכתב כתב: "אני מקווה ששר-החקלאות יביא הצעות מעשיות, ולא אני מוכן להביא הצעות משלי, שיביאו לשיפור המצב."

מה פיתאום נזכר איון הנינוח, שקשה מאוד למצוא בלישכתו אחרי השעה 15:00 באחיו החקלאים מהמושבים? את התשובה אני משאירה לאינטיגנציה של פסח גרוסר. תוכן המיכתב הגיע לידי העולם הזה באותו היום שבו נכתב, עוד לפני שהספיק להגיע לידי המוכתב, שרה-אוצר, ששמע על קיום המכתב ותוכנו ממני. בזה הדיני מצהירה שהעולם הזה מעמיד את שירותיו הטובים (והמהירים) לצורך מתן תשובה למיכתב. או כל התכתבות אחרת בין השרים, עד ה-23 ביולי.

אהבה נוסח חרות (פרק ב')

גרוסמן, (הרב שהתפרסם בכך שהוא נוהג להעביר אנשים מרחבות הדיסקוטקים לישבותיו), כהן אורגד מדבר עם גרוסמן, לוי מדבר עם שאול עמור, כהן-אורגד מדבר עם עמור, לוי לוי מדיבר עם כהן אורגד!

הנסיגות להפגיש את השניים לא עברו אפילו את שלב הגישוש. סגן ראש הממשלה, שר השיכון והבינוי, ראש מטה הבחירות של הליכוד (ואם שכתתי כמה תאים — עם כבורי הסליחה) עזב את ישיבתו של הרב גרוסמן דקות ספורות לפני שהגיע לשם כהן-אורגד, והסתלק מתוח לאי-הולך!"

יגאל כהן-אורגד נאלץ להתקבל על-ידי עצמו, וסידור התגלית תחת צילו המרוגז של דויד לוי, שהגיע למקום כדי לכבד בסירי התעמולה של הליכוד לבחירות. כמו כל כוכב טלוויזיה, היה נתון לוי למצבירות, וצעק בעצבנות, אבל למה אתם מצלמים? עכשיו אני בשיחה פרטית!"

מכונת-ההסברה של הליכוד לא הפסיקה לתקתק אפילו לשבירי של שניה, אם במצלמות סטילס, אם בצוות-ההסברה: לוי מדבר עם הרב פרטית!"

יהיה מעניין

מה קורה בעניין תביעת-הדיבה שהגיש המערך נגד חברי-הכנסת רוני מילוא בגלל התבטאויותיו על פרשת יעקב לוינסקי? מקורות האוהבים לכנות עצמם "יודע-יבר" מדליפים לי שהולך להיות שמח: באי-כוחו של מילוא מתכוונים לעשות מיצויה, ולהחזיר (ומנית) לארץ את אחד היורדים המפורסמים ביותר, אשר ידליף, העושה עסקים כלשהם בארץ-השפה. הוא הסכים? אני מבררת. בליכוד אין מבנים את פשר השאלה: מה זאת אומרת? הוא יקבל זימון לביטוי המישפט וזהו! רוני מילוא, מצידו, מבטיח לי בטון מיקצועי, בלתי-מעורב: "יהיה מישפט מעניין!"

עוד משהו

ואם ברוני מילוא עסקינין: הוא לא שוקט על שמריו. ריכזו בליכוד נהגו לערפן אותי לאחרונה. בשימחה בלתי-מוסרת, שאם יאבד הליכוד את השילטון — הרבני יחסל את הקאריירות הפוליטיות הן של ראשי הממשלה, יצחק שמיר, ושל אנשי-שלומו, כשהשימחה (לאיד) מתמקדת ברוני מילוא. מסתבר, שהשימחה מוקדמת מדי, לפחות כשמדובר באידיאלוגיה ובלואליות של אדם כמו רוני מילוא: לאחרונה הוא מנסה להתקרב למס' 2 בחרות, דויד לוי, ונסיגותיו אלה אינם נתקלים בעוונות.

או-טו-טו: שר-אוצר

יצחק מודעי רוצה לכהן כשר-האוצר הבא של מדינת-ישראל, בממשלת הליכוד או בממשלת-המערך. בינתיים, כך מדווחים לי חברי וועדת-השרים לכלכלה, אין הוא מבטל את זמנו. מדי פעם יש לו הצעות-יעול, ובאופן כללי הוא הרבה יותר פעיל מפעיל".

ביום הראשון שעבר ניסה מודעי לברוק את כוחו, והציע שתי הצעות-יעול: האחת בעניין מיקדמות הביטוח הלאומי, והשניה בעניין ההפקדה על היכוח. והרי התוצאות: ההצעה הראשונה נפלה ברוב של שלושה נגד שניים, כשאחד נמנע. ההצעה השנייה נפלה ברוב של ארבעה נגד אחד. לכל חובבי הארתי-מטיקה — לא, לא חלה כאן כל טעות: בהצבעה הראשונה, נכחו שישה שרים, ואילו בשנייה נכחו חמישה בלבד. לאחר שהתבררו תוצאות ההצבעה הראשונה, העדיף אחד השרים (נחשו מי?) שלא להיות נוכח בהצבעה השנייה.

כבוד סגן-השר, קטן-קומה, צעיר תחת שני מוטות ענק, שנשאו בגאון את דגלי ישראל, ושהצליחו להרגיז את המערך-המטיקים המעטים, שהעזו להפר את השלווה. "מה — דגל ישראל, זה רק שלכם?" הרגלים היו מיטרד מאוחר יותר, כשהצטרפו להיפטר מהם. המיגרש יותר יתני מבית. תצביעו בשבילנו!" שואל קצב את המתחככים הנרגשים. "בטח!" נעצרים ליד בוטיק. אני מרימה מכטי לשלט שמעלינו, ושמו של הבוטיק — תאמינו או לא — הוא לילי שרון. נוסעים ל...בייבי של משה"

בשיטה אמריקאית

זומן (מאז הבחירות האחרונות) לא גרשו את לוחות-ההמנים של השרים וסגניהם שמות של מקומות נידחים (לגביהם) רחובי הארץ כפי שזו קורה בימים אלו. עכשיו נזכרתם בנו? זה מוטו החורו ככל סיו, גם באותם המוגר"

קצב, זה יהודה ברקון!

ריס כ...סורים טובים" על-ידי כוכבי הם. משה קצב, סגן-שרישיכון, נזכר בעיר השניה בגודלה בגוש דן — ברמת-גן, באווירה ביתית (רמת-גן נחשבת כמיבצר הליכוד, עם חריגות קלות) צעיר בחור נמוך, צנום, כרחובות, לחץ ידיים ואמר: שלום, כרמשה קצב..."